

LA CONTRA

DdB

El pla de residus ha empitat els afectats, però diuen que és necessari i beneficiós: ara toca imposar-lo

Governar amb els governats de punta

Patricia Gabancho

◆ Ara que el conseller **Joaquim Molins** ha estat rescabalat amb bé, per la força pública, de les urpes dels vilatans airats —**Josep Cuní** va imposar un solidari *minut de silenci* al seu debat televisiu de dilluns al vespre—, ara comença a ser divertit de seguir aquest estira-i-arronsa a l'entorn de les porqueries fabrils que no tenen terra que les aculli. Divertit perquè es tracta d'un pols desigual entre dues raons desiguals. D'una banda, el pla de residus és un document ple de ciència, elaborat amb pausa i prudència, que ha determinat quin és el lloc millor per fer de les deixalles una matèria innòcua. S'ha estudiat la condició geològica de l'indret, la capacitat de resistir la contaminació, la llunyania de la vida humana concentrada. I s'ha marcat un cercle en el mapa: aquí.

D'altra banda, a ningú no li agrada que li toqui *aquí*. Una planta de reciclatge de femta industrial sempre és un cacau. Ja et poden anar darrera amb un flabiol sonant que un no es creu que allò no

faci fum i pudor i soroll i, sobretot, lleig. Avui en dia, tots els pobles i viles somnien amb ser paradís turístic: ja em direu, amb l'andròmina mastegant excrements allà al costat. Si un simple abocador tradicional i primitiu ja és capaç d'omplir tota la rodalia de fumera pudent! Un té dret a preguntar-se si de debò és el lloc millor o si la loteria ha vingut induïda per altres motius.

Entre les dues raons oposades no hi ha pacte possible: la planta de residus es fa o no es fa. Els veïns poden fer marrameus, els alcaldes poden dimitir amb tot el consistori darrera i els que de sobte s'han despertat ecologistes poden plantar arbres al lloc del crim, però la planta de residus s'ha de fer. Si no es fa en el lloc triat, ja no es podrà fer enlloc: ¿qui s'hi avindria, després de tot aquest batibull?

Si la planta no es fa, és que no feia falta. Però en fa.

Ho diu el pla de residus i ho diu el conseller **Molins**, que deu enyorar el temps en què exercia ambaixades més simpàtiques (aquest home sempre ha tingut una tirada cap a les relacions públiques). I si la planta s'ha de fer, no queda altre remei que sacrificar popularitat i vots i còmodes aquiescències i construir-la allà on els tècnics diuen que ha d'anar. L'exercici del poder sol jugar aquestes bromes.

El país és petit i no hi ha massa on triar. D'altra banda, el vell axioma diu que allò que la natura produeix, ella mateixa ho recicla, però el que fabrica l'home ens ho fot tot enlaire. La comarca en qüestió treu foc pels queixals, però sospito que la resta del país està desitjant de tenir rius cristal·lins i un cel impol·lut, amb l'ozó embolcallant-ho tot com un mantell benèfic. I això acaba desfent tota solidaritat amb els afectats: si aquests es belluguen

massa, deuen rumiar els pagesos mirant-se els seus camps, igual posaran la nosa per aquests topants.

Els veïns de Montblanc, amb la seva raó petita, hauran de jugar en solitari les cartes. I la Generalitat, amb la raó de tots, fer l'aposta grossa. El govern no pot convèncer els veïns —no diguem ja seduir-los— però està obligat a actuar, i a fer-ho aviat. Parlant, la gent no s'entendrà. Són tones i tones de residus que cada dia surten de l'estómac de la Catalunya industrial i moderna que el president **Pujol** porta arreu del món com qui duu una escarapel·la a la solapa.

La disjuntiva és per llogar-hi cadires i seure a esperar la fi de la partida. Al capdavall, no és com instal·lar un polígon de jocs d'artifici a Anchuras. Potser la Generalitat esperava un xic més de disciplina i una espurna de comprensió: no n'hi hagut. Ara toca governar. Governar amb els governats de punta és enutjós, però mira. No em negareu que el serial promet.